

Arrest

nr. 224 744 van 8 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“naam : T.
voornaam : S. J. M.
geboortedatum: 06.11.1983
geboorteplaats: Bagdad nationaliteit: Irak

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen(3), tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van volgende redenen:

Op 18/03/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 12/09/2011 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 13/09/2011 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 29/05/2012 een A-kaart afgeleverd. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 13/02/2016 een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 02/02/2021.

Op 22/12/2016 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 08/02/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 2°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 31/05/2018 door het CGVS gehoord, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen.

Op 07/08/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 08/08/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat niet getwijfeld kan worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Het stelde daarbij ook dat u mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel bijgevolg verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 07/09/2018 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een schorsend beroep in tegen voormelde beslissing van het CGVS. Op 27/12/2018 werd de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is deze intrekking definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 07/01/2019 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met verschillende bijlagen terug. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen rekening gehouden worden, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 18/03/2011 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u bijna 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te spreken en/of schrijven, hetgeen in het begeleidend schrijven van uw raadsman bevestigd werd. In de vragenlijst en het begeleidend schrijven van uw raadsman werd bovendien geopperd dat u goed geïntegreerd bent in de samenleving en tewerkgesteld bent. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u volgende documenten voor: een attest van tewerkstelling bij Katoen Natie d.d. 14/01/2019, uw arbeidsovereenkomst voor arbeiders met Katoen Natie d.d. 30/03/2018, loonfiches van uw huidige tewerkstelling, loonfiches van uw eerdere tewerkstelling bij het OCMW van Antwerpen, een attest van inburgering d.d. 28/08/2013, een attest van het volgen van lessen Nederlands voor anderstaligen d.d. 08/01/2019, een woonbewijs met de historiek van uw adressen d.d. 10/01/2019, een uittreksel uit het strafregister en een bewijs van een kredietcontract voor de aankoop van een wagen d.d. 13/11/2018.

Deze inspanningen om u in de Belgische samenleving te integreren, doen geen afbreuk aan het feit dat u op 22/12/2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie. Bovendien blijkt uit het arrest dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn en dat indien deze niet was verstreken, u tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst verklaarde dat uw enige familie buiten Irak verblijft, meer bepaald uw meerderjarige zus in België en uw meerderjarige broer in Nederland. U verklaarde bovendien een duurzame relatie van 3 jaar in België te hebben, doch niet samen te wonen. Het loutere feit dat uw meerderjarige zus en broer in België en Nederland verblijven, volstaat op zich niet om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM haalt de aard en de hechtheid van de gezinsband aan, namelijk de band tussen partners en tussen ouders en hun minderjarige kinderen. Bovendien staat niet vast dat er tussen u en uw meerderjarige zus of broer geen andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden.

Betreffende uw vermeende duurzame relatie in België, merken we op dat u enkel verklaarde dat deze relatie reeds 3 jaar bestaat en dat u niet samenwoont. Voorts gaf u geen enkele bijkomende inlichting, zelfs niet over de persoon waarmee u een vermeende relatie onderhoudt. Bovendien liet u het na zelfs maar enig begin van bewijs van die vermeende relatie voor te leggen, wat maakt dat deze als louter blote verklaringen dienen te worden beschouwd. Bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat uw familiale banden in uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst 'neen' antwoordde op de vraag of u een ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat u medische problemen ervaart die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, herhaalde u niet te kunnen terugkeren omdat u geen familie in Irak heeft, u in België geïntegreerd bent, bijna meer dan 8 jaar legaal in België verblijft en u financiële verplichtingen heeft door uw lening, elementen die eerder in deze beslissing besproken werden. Daarnaast gaf u aan, ook in het begeleidend schrijven van uw raadsman, niet te kunnen terugkeren omdat u (met mate) alcohol drinkt, varkensvlees eet en tattoos op uw lichaam heeft. U verklaarde dat al deze elementen geen geheim zijn en al jaren publiek gemaakt werden via Facebook. U gaf aan dat deze publiekelijke activiteiten ingaan tegen uw geloof (islam) en bij terugkeer vrees zware

problemen te zullen kennen. Dienaangaande verwijzen we naar de beslissing van het CGVS d.d. 07/08/2018 tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus waarin gesteld wordt dat u naar Irak mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van bijna 8 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing schendt artikel 62 Vreemdelingenwet, de uitdrukkelijke motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel;

De bevestigende beslissing van weigering tot verblijf zoals alle bestuurshandelingen dient uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van art. 62 Vreemdelingenwet, doch eveneens op grond van art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (art. 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

R.v.St. nr. 106.506, 13 mei 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (24 januari 2003); , T. Vreemd. 2003, afl. 1,67; , T. Vreemd. 2002 (verkort), afl. 3, 325, noot VANHEULE, D. .

De administratieve beslissingen worden krachtens art. 62 Vreemdelingenwet, met redenen omkleed; de ministeriële beslissing om de vreemdeling zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden en hem te dien einde in hechtenis te stellen, moet met redenen omkleed worden, ongeacht de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten (art. 7, lid 2 en 3, en 62 Vreemdelingenwet).

Cass. (2e k.) AR P.96.1535.F, 18 december 1996 (Cevlan) <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); , Arr. Cass. 1996, 1231; , Bull. 1996, 1302; , J.T. 1997 (verkort), 173; , Pas. 1996, I, 1302; , Rev. dr. étr. 1996, 738, noot; , T. Vreemd. 1997 (verkort), 70, noot

Wanneer de toepassingsvoorwaarden van artikel 7, lid 1, 2° Vreemdelingenwet verenigd zijn, moet de overheid die bevoegd is voor de afgifte van een bevel tot het verlaten van het grondgebied alsnog nagaan of een dergelijke beslissing het door het artikel 8 E.V.R.M. gewaarborgde recht op een familieleven al dan niet aantast. Wanneer de aanvrager van een verblijfsvergunning een minderjarige is en hij motieven van familiale aard inroept om in België te blijven, moet dit onderzoek blijken uit de motivering van de beslissing en deze motivering moet relevant en afdoende zijn. Zij moet meer bepaald rekening houden met de verplichting die op de Belgische overheden rust krachtens artikel 3 Kinderrechtenverdrag op grond waarvan "bij alle maatregelen betreffende kinderen, (...), de belangen van het kind de eerste overweging vormen".

R.v.St. nr. 111.581, 16 oktober 2002 <http://www.raadvst-consetat.be> (30 augustus 2005); , T. Vreemd. 2004, afl. 1, 56.

Bovendien zegt ook de Vreemdelingenwet (15 december 1980) in artikel 62 heel duidelijk dat elke beslissing met redenen moet omkleed zijn.

3.

De Raad van State kan uiteraard uitsluitend rekening houden met de motivering opgenomen in het bestreden besluit. Argumentatie later aangebracht in de procédure is zonder invloed. (Zie oa. R.v.St. 21.032 dd. 3/03/1981 en 43.082 dd. 23/05/1993 ea)

Uit een lezing van dit artikel en de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen blijkt dat ondanks wettelijke verplichting er onvoldoende motivering wordt gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten.

De motivatie welke werd hernomen is vrij omvangrijk maar op verschillende punten manifest foutief én niet dienstig.

Hoewel uw Raad reeds ten gronde oordeelde dat de intrekking van de subsidiaire bescherming gegrond was, werden bepaalde motieven hernomen door zowel het CGVS als de RvV, welke thans NIET worden hernomen door DVZ, DVZ brengt een eigen subjectieve interpretatie van de feiten, welke niet door de Rechter ten gronde (correctieel) of door het CGVS of uw zetel (RvV ten gronde) werden weerhouden; Vooreerst werd het 'WETENS WILLENS' deel uitmaken van een criminele organisatie niet weerhouden. Het klopt dat verzoeker werd aanzien als lid van deze organisatie omdat hij betrokken was bij één feit, echter niet werd gesteld dat verzoeker wetens willens deel is gaan uitmaken van deze organisatie. De Rechter oordeelde zelf dat gelet op het onredelijke tijdsverloop, verzoeker een lagere straf diende te krijgen.

Verder blijkt ook - en dit werd niet door DVZ meegenomen, dat verzoeker na de veroordeling voor feiten uit 2011/2012 geen enkel element aantoonde dat verzoeker een gevaar is voor de maatschappij. Wel in tegendeel, de Rechter kende verzoeker het voorrecht van een straf met uitstel toe, hetgeen enkel kan toegestaan worden onder strikte - positieve - voorwaarden.

Verder blijkt dat DVZ geen rekening heeft gehouden met het reeds lopende meer dan 8 jaar durende verblijf. Verzoeker moet dan ook aanzien worden als een langdurige ingezetene, met een verblijf van meer dan 5 jaar, met arbeidsinkomen.

Verzoeker voldoet eveneens aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene:

- o legaal en ononderbroken in België hebben verbleven tijdens de 5 jaren die onmiddellijk voorafgaan aan uw aanvraag van de LI-status;*
- o stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen hebben;*
- o een ziektekostenverzekering hebben die de risico's in België dekt;*
- o geen risico zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid.*

Hoewel kan geoordeeld worden dat er een gevaar is voor de openbare veiligheid, moet dit steeds in concreto gebeuren. Door de straf met uitstel (gunstmaatregel) blijkt reeds voldoende dat verzoeker geen gevaar is. Mocht verzoeker een gevaar zijn, dan zou hem nooit het uitstel toegekend zijn.

De motiveringsverplichting incorporeert dat de overheid de individuele beslissing moet motiveren met argumenten eigen aan de zaak. Het is niet voldoende om stijlformules toe te passen, laat staan louter te verwijzen naar de desbetreffende wetgeving.

De elementen eigen aan de zaak samen met het zorgvuldigheidsbeginsel verplichten de overheid rekening te houden met alle elementen eigen aan de zaak.

Dat ondanks de mogelijkheid tot het instellen van een beroep ten gronde - ZIE EVRM - verwerende partij nalaat ook maar enige melding hiervan te maken. Dat verzoeker bovendien ondanks aantekenen van het beroep tegen de beslissing van het CGVS belang blijft hebben bij huidig beroep omdat verwerende partij ten onrechte de mening is toegedaan dat het beroep ten gronde slechts een schorsende werking heeft.

Dat verzoeker echter volgende elementen wenst aan te halen welke duiden dat de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd is;

De asielzoeker kan gedurende een termijn van 30 dagen een schorsend beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing van het CGVS (artikel 39/2§1,1° en 39/57 Vw), hetgeen verzoeker ook effectief heeft gedaan.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het principe dat inzake terugkeer de prioriteit moet worden verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer (zie Memorie van Toelichting 19/10/2011 p. 05).

Er moet een termijn toegekend worden zodat de vreemdeling zich in staat kan stellen het grondgebied vrijwillig te verlaten. Daar de asielzoeker echter een recht op 2de aanleg heeft, is het BGV in strijd met dit recht op vrijwillige terugkeer en op het recht zijn zaak in 2de aanleg te laten beoordelen ten gronde. Dat er geen motivatie werd gegeven waarom dit verantwoord zou zijn.

Dat gelet op de lange termijn sinds verzoeker in België is (meer dan 9 jaar), verzoeker minstens moet benaderd worden om de vrijwillige terugkeer te bespreken, de opties te overlopen én om alle huidige verplichtingen én relaties in België af te ronden. Er kan niet verwacht worden dat verzoeker zonder meer alles (opnieuw) laat vallen en vertrekt! Dit zou in strijd zijn met elke redelijkheidsvereiste.

De Europese Terugkeerrichtlijn biedt een periode van 7 tot 30 dagen voor het vrijwillig vertrek van personen zonder wettig verblijf. Iemand wordt 'zonder wettig verblijf na de beslissing van de RvV en dient dus vanaf dan nog de over de periode te beschikken waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

Deze nieuwe praktijk staat bovendien haaks op de nog geldende omzendbrief van de DVZ van 21/07/2006 dat bepaalt dat in geval van het afleveren van de bijlage 35, de intrekking van de oranje kaart, de bijlage 26 en het afleveren BGV na het negatief arrest van de RVV, een nieuwe termijn wordt toegestaan op het voordien afgeleverde bevel.

Dat verwerende partij geen enkele van de hierboven vermelde afwijkingen motiveert of zelf maar toelicht. Dat zij dan ook tekort schiet op de op haar rustende motivatieverplichting.

Het middel is dan ook ernstig.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat bepaalde motieven werden hernomen door zowel het CGVS als de Raad, welke thans niet worden hernomen door de verwerende partij. De verwerende partij

brengt volgens de verzoekende partij een eigen subjectieve interpretatie van de feiten, welke niet door de Rechter ten gronde (correctioneel) of door het CGVS of de Raad werden weerhouden. Het klopt volgens de verzoekende partij dat zij werd aanzien als lid van deze organisatie omdat zij betrokken was bij één feit, echter niet dat zij wetens en willens deel is gaan uitmaken van deze organisatie.

Verder blijkt volgens de verzoekende partij ook - en dit werd volgens haar niet door de verwerende partij meegenomen, dat na de veroordeling voor feiten uit 2011 en 2012 geen enkel element aantoonde dat zij een gevaar is voor de maatschappij. Wel in tegendeel, de rechter kende haar het voorrecht van een straf met uitstel toe, wat volgens de verzoekende partij enkel kan toegestaan worden onder strikte en positieve voorwaarden.

Verder blijkt volgens de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het meer dan 8 jaar durende verblijf. Volgens de verzoekende partij moet zij dan ook aanzien worden als een langdurige ingezetene. Zij stelt te voldoen aan de voorwaarden van langdurig ingezetene.

De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij verder geen rekening gehouden met het principe dat inzake terugkeer de prioriteit moet worden verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer. Omdat de asielzoeker echter een recht op 2de aanleg heeft, is het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verzoekende partij in strijd met dit recht op vrijwillige terugkeer en op het recht haar zaak in 2de aanleg te laten beoordelen ten gronde.

Deze nieuwe praktijk staat bovendien haaks op de nog geldende omzendbrief van de DVZ van 21/07/2006 dat bepaalt dat in geval van het afleveren van de bijlage 35, de intrekking van de oranje kaart, de bijlage 26 en het afleveren van een bevel na het negatief arrest van de RVV, een nieuwe termijn wordt toegestaan op het voordien afgeleverde bevel.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 11, § 3, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het is niet betwist dat de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 55/5/1, §2 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing bevindt zich bovendien in het administratief dossier. Uit voornoemde bepalingen blijkt dan ook dat de verwerende partij in dat geval ten allen tijde kan beslissen om het verblijf in te trekken of te beëindigen en een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verwerende partij moet daarbij wel rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Volgens de verzoekende partij klopt het dat zij werd aanzien als lid van deze organisatie omdat zij betrokken was bij één feit, maar volgens haar werd echter niet gesteld dat zij wetens en willens deel is gaan uitmaken van deze organisatie. Het tegendeel blijkt echter uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 22 december 2016, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“hij derhalve bewust deel (heeft) uitgemaakt van de criminele organisatie van smokkelaars”*. Dit argument van de verzoekende partij mist dus feitelijke grondslag.

De verzoekende partij stelt ook dat uit geen enkel element van na die ene veroordeling blijkt dat zij een gevaar is voor de maatschappij. Wel in tegendeel volgens haar: de rechter kende haar het voorrecht van een straf met uitstel toe, wat volgens de verzoekende partij enkel kan toegestaan worden onder strikte en positieve voorwaarden. De Raad merkt echter op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nergens motiveert dat de verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de maatschappij. De bestreden beslissing werd immers niet genomen om reden van een gevaar voor de openbare orde maar wel omdat de subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij werd ingetrokken. Dit is geheel

conform artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. Voor zover de verzoekende partij zou doelen op het feit dat de verwerende partij oordeelde dat de verzoekende partij geen verregaande integratie in de Belgische maatschappij aannemelijk kon maken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij tot dit oordeel komt op grond van het feit dat de verzoekende partij door het Hof van Beroep van Antwerpen werd veroordeeld voor mensensmokkel.

De verzoekende partij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met haar langdurig verblijf van meer dan acht jaar bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nochtans dat met dit element wel degelijk rekening werd gehouden. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 18/03/2011 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u bijna 8 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u Nederlands te spreken en/of schrijven, hetgeen in het begeleidend schrijven van uw raadsman bevestigd werd. In de vragenlijst en het begeleidend schrijven van uw raadsman werd bovendien geopperd dat u goed geïntegreerd bent in de samenleving en tewerkgesteld bent. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u volgende documenten voor: een attest van tewerkstelling bij Katoen Natie d.d. 14/01/2019, uw arbeidsovereenkomst voor arbeiders met Katoen Natie d.d. 30/03/2018, loonfiches van uw huidige tewerkstelling, loonfiches van uw eerdere tewerkstelling bij het OCMW van Antwerpen, een attest van inburgering d.d. 28/08/2013, een attest van het volgen van lessen Nederlands voor anderstaligen d.d. 08/01/2019, een woonbewijs met de historiek van uw adressen d.d. 10/01/2019, een uittreksel uit het strafregister en een bewijs van een kredietcontract voor de aankoop van een wagen d.d. 13/11/2018. Deze inspanningen om u in de Belgische samenleving te integreren, doen geen afbreuk aan het feit dat u op 22/12/2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie. Bovendien blijkt uit het arrest dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn en dat indien deze niet was verstreken, u tot een hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zou zijn veroordeeld. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.”* De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België. Waar de verzoekende partij stelt dat zij moet aanzien worden als langdurig ingezetene, maakt de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij ooit een aanvraag als langdurig ingezetene heeft ingediend bij het bestuur. Dat de verzoekende partij al dan niet aan de voorwaarden van langdurig ingezetene zou voldoen doet bovendien in casu niets af aan het feit dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder nog dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het principe dat inzake terugkeer de prioriteit moet worden verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer. Omdat de asielzoeker echter een recht op 2de aanleg heeft, is het bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verzoekende partij in strijd met dit recht op vrijwillige terugkeer en op het recht haar zaak in 2de aanleg te laten beoordelen ten gronde. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij beroep instelde tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij die de subsidiaire beschermingsstatus introk. Bij arrest nr. 214 460 van 20 december 2018 werd de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd door de Raad. De verzoekende partij heeft dus wel degelijk kunnen gebruik maken van haar recht op tweede aanleg. Verder heeft de verzoekende partij geen belang bij het argument dat de verwerende partij voorrang had moeten geven aan het ‘recht op vrijwillige terugkeer’ van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft in haar ingevulde vragenlijst van 24 januari 2019 immers duidelijk laten blijken dat zij niet van plan was vrijwillig terug te keren. Zij haalt immers aan dat zij niet wil terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien is er in casu geen sprake van een gedwongen terugkeer. Aan de verzoekende partij wordt enkel een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, hetgeen inhoudt dat zij verzocht wordt vrijwillig terug te keren. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk wat zij bedoelt met haar argument dat na een negatief arrest van de Raad een nieuwe termijn zou beginnen lopen voor het bevel om het grondgebied te verlaten. In casu werd de bestreden beslissing genomen

nadat haar beroep tegen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire bescherming werd afgewezen door de Raad. Voor zover de verzoekende partij doelt op artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat uit deze bepaling inderdaad blijkt dat, behalve mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de beslissingen die een einde stellen aan het verblijf in toepassing van artikel 11, § 1 en § 2, ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd. In casu betreft de bestreden beslissing, de beslissing die een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikel 11, § 3 van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de schorsende werking ingevolge artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing niet zou kunnen beslissen om geen termijn op te leggen. Bovendien heeft de verzoekende partij geen actueel belang bij haar argument over het toekennen van een termijn. De maximum termijn die de verwerende partij zou kunnen opleggen om het grondgebied te verlaten betreft 30 dagen en het is overduidelijk dat deze termijn reeds is verstreken en dat de verzoekende partij zich nog steeds op het grondgebied bevindt en aldus niet is ingegaan op het bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Verder heeft de Raad van State in zijn arrest nr. 238.569 van 20 juni 2017 geoordeeld wat volgt: *“Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, “de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”. Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts “binnen een bepaalde termijn” uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt. De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van hetzelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.”*

De verzoekende partij betwist geen enkel van de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU